

har fra Ministeriets Side, den Gang man udarbejdede Finanslovsforslaget, ind i de Lovforslaget ledsagende Anmærkninger sat nogle Bemærkninger om, at i dette Finansaar, der var et Overgangsaar, kunde Budgettet kun opfattes temmelig kalkulatorisk, og der kunde komme Overskridelser. Der staar, siger den højtærede Forsvarsminister: „Nærværende Budgetforslag, der i Sammenligning med Bevilgingerne paa denne Paragraf for Finansaaret 1909—10 udviser en Merudgift paa ca. 1,458,400 Kr. maa paa flere Punkter end hidtil opfattes som kalkulatorisk.“ o. s. v. Ja, det er, som sagt, noget, man skriver i sine Bemærkninger til Finanslovsforslaget, men som ikke underbygger Overskridelsen med nogen som helst Lovhjemmel. Men saa siger den højtærede Forsvarsminister efter at have omtalt disse Bemærkninger: „Herefter maatte Rigsdagen, Finansudvalget, Lovgivningsmagten i det hele, være averteret om, at Krigsministeriet saa saaledes paa det“, og at der maatte komme en hel Del Overskridelser. Jeg synes, det er en lidt mærkelig Maade, den højtærede Minister tager Sagen paa, naar han siger noget saadant; som om han mener, at dette var ganske tilstrækkeligt: saaledes har Krigsministeriet sagt, og herefter maatte Rigsdagen, Lovgivningsmagten o. s. v. være averteret om, at der skete en Række Overskridelser. Der mangler bare Tilføjelsen: hvorefter alle vedkommende sig allerunderdanigst have at rette, Punktum! Man spørger ikke, om Rigsdagen har vedtaget noget som helst. Nej, Rigsdagen maa være „avertret“, og naar den er „avertret“, er det tilstrækkeligt, saa har Rigsdagen ikke mere at sige til det. Det er en splinterny Form for finansiel Lovgivning. Den er ikke tidligere anvendt her i Danmark, og jeg tror heller ikke, den højtærede Minister skal gøre Forsøg paa at naa frem ad den Vej; thi det Forsøg vil ganske sikkert blive standset i Farten, inden han er kommen ret langt frem ad Vejen.

Dersom jeg skal gaa over til Enkeltheder, kommer jeg først til at omtale Spørgsmaalet om Bemærkningen til Konto B. a. 7., eller Konto B. a. 7. maa jeg maaske hellere sige for at forebygge enhver Misforstaaelse. Det er Spørgsmaalet om Sekondløjtnanterne. Det var et noget mærkeligt Forsvar, den højtærede Minister her førte. Han siger: „Nu er Forholdet, at efter den nye Hærlov maatte der udskrives omtrent Halvtredietusind flere Rekrutter end tidligere. Der maatte der-

for ventes en betydelig Udvidelse af Rammerne, og da det var umuligt at faa tilvejebragt i et Nu saa mange Premierløjtnanter, som der kræves efter den nye Hærlov, var der efter min Formening ikke andet at gøre end at engagere nogle værnepligtige Befalingsmænd, nogle Sekondløjtnanter til at fylde Pladserne i de Rammer“ o. s. v. Altsaa Grunden til, at man kom til at mangle Premierløjtnanter, var efter den højtærede Forsvarsministers Mening denne, at efter den nye Hærlov maatte der udskrives omtrent Halvtredietusind Rekrutter flere end hidtil, og saa maatte der „ventes en betydelig Udvidelse“ af Befalingsmændenes Antal; man skulde have mange flere Befalingsmænd til at uddanne disse Halvtredietusind Rekrutter. Jeg gad vide, hvem der har fortalt den højtærede Forsvarsminister saadant noget, for den, der har fortalt ham det, har rigtignok ført ham paa Glati i allerhøjeste Grad. Det er rigtigt, at det ved den nye Hærlov blev vedtaget, at vi skulde have omtrent Halvtredietusind Rekrutter flere om Aaret end hidtil; men der blev ikke vedtaget noget som helst om, at vi ogsaa skulde have flere Premierløjtnanter. Det forudsatte man slet ikke var nogen Nødvendighed. Den nye Hærlov har nogenlunde — paa en fire-fem nær — det samme Antal Premierløjtnanter som den gamle — ganske vist fordelt paa en lidt anden Maade, men netop paa en saadan Maade, at Fordelingen gaar lige stik imod den Antagelse, hvormed den højtærede Forsvarsminister begrunder sin Overskridelse. Skønt man fik 2,500 flere Rekrutter end hidtil, hvoraf de fleste falder paa Fodfolket, er det slet ikke Meningen, at der skal flere Premierløjtnanter til at uddanne det forøgede Antal Fodfolksrekrutter. Tværtimod, hvis den højtærede Minister vidste Besked — men det føler jeg mig ikke ganske overbevist om, at han gør — vilde han vide, at vi efter den gamle Hærlov havde 6 Premierløjtnanter pr. Bataillon plus Adjutanten, men den nye Hærlov normerer 5 Premierløjtnanter pr. Bataillon Fodfolk plus Adjutanten, saa den nye Hærlov har været paa det rene med, at man kunde nøjes med færre Premierløjtnanter, skønt man udskrev et meget større Antal Rekrutter. Forholdet er ogsaa det, som enhver, der har været Soldat, udmærket godt ved, at Premierløjtnanterne ikke giver sig af med at uddanne Rekrutter paa den Maade, som den højtærede Forsvarsminister har antaget efter de Udtalelser, han har fremsat. Der findes